

lig, og de gik ind. Et Øjeblik efter hørte hun deres sammenblandede Stemmer fra Stuen nedenunder. Og da maatte hun smile. Det lød med eet saa hjemligt. Saadan havde deres Stemmer saa ofte lydt for hende i Dronningens Tværgade, naar hun sad og surmulede inde i sit eget Værelse, fordi de var bleven saa ivrige i deres Snak om Politik og alt det, som Moderen saa godt forstod at tale med ham om. Saadan var hun jo! Rigtig modbydelig ond havde hun kunnet blive. For fuldt Alvor skinsyg paa sin egen Mor. Havde man hørt det før? Men saadan var hun. Og saadan skulde Torben Dihmer lære hende at kende!

Med Fingerspidserne presset fast mod Tindingerne gik hun et Par Gange frem og tilbage over Gulvet, idet hun forsigtigt holdt sig paa den smalle Løber for at hendes Skridt ikke skulde høres nedenunder. Hun ønskede inderligt, at hun kunde løbe sin Vej fra det hele. Aa Gud — og det var denne Time, hun i alle disse Aar havde drømt saa lykkeligt om! Det var baade til at le og græde over!

Hun stod igen ved Spejlet. Paa Toiletbordet laa de tre mørkerøde Roser, hun havde plukket i Haven. Der havde foresvævet hende noget om at overrække Torben Dihmer dem ved Ankomsten, men hun forstod ikke nu, at hun var kommen paa den Tanke. Med en Spøg paa Læben kunde hun maaske have